

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/61/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012211261
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012211261.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: S.E.G., s.r.o., so sídlom Sabinovská 8, 821 02 Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Jozef Pojdák, advokát so sídlom Mokráň Záhon 2, 821 04 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1020502/1/1082075/2012/885-r zo dňa 17. júla 2012, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 2332/2012-47 zo dňa 10. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S 2332/2012-47 zo dňa 10. mája 2013 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 161,75 eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Pojdáka do 15 dní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 6S 2332/2012-47 zo dňa 10. mája 2013 podľa § 250d Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zastavil konanie, v ktorom sa žalobca žalobou doručenou krajskému súdu dňa 27. decembra 2012 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020502/1/1082075/2012/885 zo dňa 17. júla 2012, ktorým žalovaný v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava č. 9102405/1/479641/2012/Mic zo dňa 14. marca 2012, ktorým bol žalobcovi znížený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010 zo sumy 41.153,90 eur na sumu 22.153,90. Súčasne krajský súd uložil žalovanému, aby do 15 dní od doručenia uznesenia doručil žalobcovi svoje rozhodnutie č. 1020502/1/1082075/2012/885-r zo dňa 17. júla 2012 a zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 269,58 € na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Z dôvodov uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z podkladov pripojených v administratívnom spise zistil, že žalobca doručil Daňovému úradu Bratislava II dňa 17. mája 2010 splnomocnenie, ktorým splnomocnil O.. L. E. zastupovaním spoločnosti žalobcu v súvislosti s vybavovaním všetkých náležitostí

týkajúcich sa Daňového úradu II.; splnomocnenie je podpísané len konateľom spoločnosti žalobcu, je riadne datované, ale absentuje na splnomocnení súhlas osoby prijímajúcej splnomocnenie na zastupovanie v správnom konaní; Splnomocnenie je overené notárom E. T. U. F.; rozhodnutie žalovaného č. 1020502/1/1082075/2012/885-r zo dňa 17. júla 2012 bolo posielané na adresu O., L. E.; zásielka bola uložená na pošte dňa 27. júla 2012 do 14. augusta 2012 s tým, že zásielka sa vrátila späť žalovanému dňa 16. augusta 2012.

Krajský súd poukazom na zákonné ustanovenia § 24, § 27 ods. 1, § 28 ods. 1 a § 247 ods. 1 až 3 O.s.p., ktoré citoval, konštatoval, že pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Ďalej konštatoval, že v danom prípade mal preukázané, že v plnomocenstve absentuje prejav vôle splnomocnenca a teda správny orgán doručoval žalobou napadnuté rozhodnutie fyzickej osobe, ktorá neprejavila svoju akceptáciu na zastupovanie žalobcu svojim podpisom na plnomocenstve zo dňa 5. mája 2010. Krajský súd v zmysle § 247 O.s.p. dospel k záveru, že rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko nebolo riadne doručené žalobcovi, a preto konanie zastavil podľa § 250d O.s.p., pretože smerovalo voči rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom prieskumu, nakoľko v zmysle § 247 O.s.p. nenadobudlo právoplatnosť.

Krajský súd poukazom na znenie zákonného ustanovenia § 250b ods. 2, 3, 4 O.s.p., ktoré citoval, a na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu uložil žalovanému opätovné doručenie žalobou napadnuté rozhodnutie č. 1020502/1/1082075/2012/885-r zo dňa 17. júla 2012.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením za dva úkony právnej služby.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal v zákonnej lehote žalovaný. Navrhoval, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalovaný namietal, že krajský súd nesprávne procesne postupoval, keď zastavil konanie a uložil mu povinnosť, aby do 15 dní od doručenia uznesenia doručil žalobcovi svoje rozhodnutie č. 1020502/1/1082075/885-r zo dňa 17. júla 2012. Výtýkal krajskému súdu, že svojim postupom mu ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom prvého stupňa a súčasne, že nesprávne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Poukázal na to, že zastupovanie je občianskoprávny inštitút inkorporovaný do verejného práva a vzťahy medzi zástupcom a zastúpeným založené plnomocenstvom sú občianskoprávne vzťahy, ktoré sa riadia príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pričom v daňovom konaní má isté špecifiká upravené v zákone č. 511/1992 Zb. v § 9 ods. 3 až 6. Dôvodil, že splnomocnená zástupkyňa O.. E. zastupovala daňový subjekt počas daňovej kontroly, ako aj daňového konania na základe citovaného plnomocenstva. Taktiež poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku na daňové konanie. Žalovaný ďalej v odvolaní poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobe netvrdil, že mu nebolo doručené žalobou napadnuté rozhodnutie, taktiež netvrdil, že nebolo doručené jeho splnomocnenej zástupkyňi, a preto má za to, že prvostupňový súd preskúmaval rozhodnutie nad rámec žalobných dôvodov.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie krajského súdu ako vecne správne. Tvrdenia žalovaného uvedené v jeho odvolaní považoval za účelové a zavádzajúce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1, 2, 3 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Podľa ust. § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, keď skúmal, či v danej veci sú splnené zákonné podmienky súdneho prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, dospejúc k záveru, že v danom prípade rozhodnutie žalovaného správneho orgánu doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť pre nesprávny postup žalovaného v daňovom konaní pri doručovaní napadnutého rozhodnutia, s ktorým záverom sa stotožňuje aj odvolací súd. Napriek tomu, že prvostupňový súd nesprávne právne posudzoval inštitút udelenia plnomocenstva v daňovom konaní, keď nesprávne aplikoval Občiansky súdny poriadok, uvedené pochybenie súdu prvého stupňa nemá za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v jeho výroku.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby právu, ktorého porušenie sa namieta, bola poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Podľa § 9 ods. 3, 4 zákona č.511/1992 Zb. daňový subjekt, jeho zákonný zástupca alebo jeho opatrovník sa môže dať zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí a ktorý koná v rozsahu plnomocenstva udeleného písomne s úradne overeným podpisom alebo ústne do zápisnice u správcu dane. Ak nie je rozsah plnomocenstva presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné. V tej istej veci môže mať len jedného zástupcu. Zástupca koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba; na takéto konanie udelí zástupca inej osobe plnomocenstvo s úradne

osvedčeným podpisom. Konanie inej osoby v rozsahu udeleného plnomocenstva sa považuje za konanie zástupcu.

Zastupovanie daňového subjektu zástupcom nevyklučuje, aby správca dane rokoval v nevyhnutných prípadoch s daňovým subjektom priamo alebo aby ho vyzval na vykonanie niektorých úkonov. Daňový subjekt je povinný výzve správcu dane vyhovieť. Správca dane musí o tomto konaní vyrozumieť zástupcu daňového subjektu.

Podľa § 20 ods. 9, 10 zákona o správe daní a poplatkov ak má podanie nedostatky, pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie, vyzve správca dane daňový subjekt, aby ich podľa jeho pokynu a v určenej lehote odstránil. Súčasne ho poučí o následkoch spojených s ich neodstránením.

Ak bude podanie opravené v určenej lehote, hľadá sa naň tak, akoby bolo predložené bez nedostatkov v deň pôvodného podania. Ak bude opravené podanie predložené až po uplynutí určenej lehoty, považuje sa za podané dňom, kedy bolo podané po oprave. Ak sa výzve správcu dane nevyhovie, hľadá sa na toto podanie, akoby nebolo podané.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci daňové orgány oboch stupňov nepostupovali náležite v intenciách citovaných zákonných ustanovení zákona č.511/1992 Zb., keď plnomocenstvu zo dňa 5. mája 2010, ktorým spoločnosť S.E.G., s.r.o., - žalobca, splnomocnila Ing. L. E., nevenoval náležitú pozornosť.

Z právnej normy ustanovenej v § 9 ods. 3 zákona o správe daní vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť právo daňového subjektu zvoliť si v daňovom konaní právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať. Súčasne zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje zákonné podmienky zastúpenia tak, že daňový subjekt daňovému orgánu je povinný predložiť písomné plnomocenstvo, v ktorom je vymedzený rozsah zastúpenia právneho zástupcu, ktorého si daňovník zvolil na zastupovanie v daňovom konaní s úpravou, že pokiaľ rozsah plnomocenstva nie presne vymedzený, považuje sa toto plnomocenstvo za všeobecné a súčasne plnomocenstvo musí byť opatrené úradne overeným podpisom. Zákonodarca v danej právnej úprave predpokladá, že daňovník môže mať v tej istej veci len jedného zástupcu, ktorý koná osobne, ak z obsahu plnomocenstva nevyplýva, že za zástupcu môže konať aj iná osoba. Daňové orgány plnomocenstvo posudzujú podľa právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme § 9 ods.3 zákona o správe daní, ktorá je špeciálnou zákonnou úpravou a všeobecnú právnu úpravu plnomocenstva môžu aplikovať len vtedy, pokiaľ rozsah plnomocenstva predloženého daňovým subjektom nie je presne vymedzený.

Je teda nepochybné, že právna norma ustanovená v § 9 zákona o správe daní upravujúca problematiku zastupovania účastníka v daňovom konaní, korešponduje aj s právnu úpravou Občianskeho zákonníka, a to pokiaľ ide o spôsobilosť účastníkov nadobúdať v daňovom konaní práva vlastnými úkonmi alebo prostredníctvom zástupcu. Z Občianskeho zákonníka je prevzaté a na podmienky daňového konania prispôsobené zastupovanie na základe plnej moci, ako aj forma určenia zástupcu na základe písomného plnomocenstva, ktorým subjekt poverí zástupcu, ktorého si zvolí, aby ho zastupoval v konaní. Ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi. Ak má mať takéto plnomocenstvo procesné účinky voči tretím osobám a teda aj štátnym orgánom, musí byť z neho zrejme, že medzi zástupcom a zastúpeným došlo k dohode o zastupovaní a v akom rozsahu.

Váda plnomocenstva je procesnou vadou konania, ktorú možno odstrániť, pričom opatrením konajúceho príslušného orgánu (súdu, správneho orgánu, daňového orgánu) na odstránenie nedostatku preukázania zastúpenia je spravidla výzva tomu, kto vystupuje ako splnomocnenec, prípadne účastníkovi, aby v určenej lehote predložil plnomocenstvo, alebo aby k udeleniu plnomocenstva došlo ústne do zápisnice, alebo odstránil vykazujúce vady plnomocenstva. Rovnako to platí v prípade, keď plnomocenstvo nebolo v konaní predložené vôbec, ako aj v prípade, že bolo predložené s takými nedostatkami, pre ktoré ho nebolo možné považovať za platné. Nevyzvanie účastníka na odstránenie väd plnomocenstva spôsobuje pochybnosti o zastúpení účastníka v konaní, ktorá môže mať za následok, že v konaní došlo k takej vade, ktorú treba považovať za odňatie práva na konanie v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti súdnu judikatúru (pozri napr. R 12/1985, či ZSP 32/2005), z ktorej vyplýva, že ak ten, kto vystupoval ako zástupca účastníka bez predloženia plnej moci, dodatočne v lehote stanovenej súdom, alebo správnym orgánom predloží plnú moc, je tým udelený nedostatok zhojený a sú schválené aj tie úkony, ktoré boli zástupcom účastníka robené v konaní pred podpisom plnej moci.

Uvedené zásady platné pre súdne konanie, ako aj pre všeobecné správne konanie, musia nesporne platiť aj v konaní daňovom, nakoľko zo žiadneho ustanovenia zákona o správe daní nevyplýva, že tomu tak nie je.

Senát odvolacieho súdu zastáva názor, že pokiaľ žalobca predložil plnomocenstvo, z ktorého ho je zrejmé, že splnomocňuje na zastupovanie konkrétnu fyzickú osobu, pričom predmetné splnomocnenie vykazuje vady, keď z jeho obsahu nevyplýva, že splnomocnený zástupca splnomocnenie na zastupovanie v konkrétnej veci prijíma, ide o procesnú vadu, ktorú je možné odstrániť. Správcovi dane nič nebránilo vyzvať žalobcu, resp. ním splnomocneného zástupcu, aby vadu podania - splnomocnenia, odstránil doplnením súhlasu splnomocnenca k zastupovaniu splnomocniteľa v daňovom konaní, k čomu mu určil primeranú lehotu, a to aj s prihliadnutím na to, že správca dane v daňovom konaní postupoval s daňovým subjektom, ktorému v priebehu daňovej kontroly zasielal výzvy, predvolania a písomnosti a jemu zvolenému zástupcovi doručil len protokol o daňovej kontrole a rozhodnutia, pričom zo skutkových zistení vyplýva, že odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu nepodal splnomocnený zástupca, ale daňový subjekt.

Pokiaľ správca dane nepostupoval v naznačenom smere a nepokúsil sa odstrániť vadu splnomocnenia majúcu znaky procesnej, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný, postupom daňových orgánov oboch stupňov došlo k odňatiu žalobcovi ako účastníkovi daňového konania práva konať pred iným orgánom v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti názor vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí č. II. ÚS 402/06-10 zo dňa 22. novembra 2006, podľa ktorého „Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu a inú právnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať.“ Uvedený názor Ústavného súdu Slovenskej republiky je potrebné aplikovať nielen na zabezpečenie súdnej ochrany práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb, ale aj na zabezpečenie ich ochrany v konaní pred daňovými orgánmi (čl. 46 ods. 1, 2 ústavy).

Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že postupom daňových orgánov oboch stupňov v preskúmvacom konaní došlo k odopretiu žalobcovi práva na konanie pred iným orgánom a tým k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio justitiae).

Odvolací súd nemohol prihliadnuť k tvrdeniu žalovaného, že žalobca v žalobe netvrdil, že mu nebolo doručené žalobou napadnuté rozhodnutie, taktiež netvrdil, že nebolo doručené jeho splnomocnenej zástupkyňi, a preto má za to, že prvostupňový súd preskúmaval rozhodnutie nad rámec žalobných dôvodov. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 250i ods. 3 O.s.p. súd v rámci správneho prieskumu skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa z úradnej povinnosti v preskúmvacom konaní prihliadol na vadu splnomocnenia, spôsobujúcu pochybnosti o zastúpení žalobcu v daňovom konaní, majúcu za následok nesprávne doručenie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, z ktorých dôvodov nie je možné považovať rozhodnutie žalovaného za spôsobilé súdnemu prieskumu, pretože doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky žalovaného

proti uzneseniu krajského súdu za nedôvodné, a preto napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave podľa § 246c ods.1 v spojení s § 219 ods. 1, O.s.p. vo výroku potvrdil i keď z iných právnych dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 250k ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov tohto konania, pretože bol v konaní úspešný, a to za jeden úkon právnej služby - podanie vyjadrenia k odvolaniu, v zmysle § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v sume 127,16 € + 7,63 € režijný paušál + 20% DPH, podľa vyčíslenia právneho zastúpenia žalobcu.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.